

moeienis vergeten; hij liep met flinken pas door en 't was bijna middernacht vóór hij zich nederzette, om wat uit te rusten en de ledige maag te vullen met hetgeen hem door Sarina daarvoor was medegegeven.

Daarna zette hij den marsch voort en kwam tegen 2 uur bij een gardoe-huisje 1), waar de wachthebbende Javaan, gewapend met een houten vork hem met „werda” aanriep. „Prin” 2), was het antwoord.

Achmad naderde en vroeg, of hij een paar uren in het gardoehuisje mocht rusten. De pas was zijn vrijgeleide; want de wachthebbende Javaan, die geen

Waar de wachthebbende Javaan, gewapend met een houten vork hem met «werda» aanriep.

Nadat hij reeds lang op weg was, herinnerde hij zich den droom.

De Javaan — in het algemeen de Inlander — hecht veel aan droomen. De droom stond hem weder in al zijne verschrikkelijkheid voor den geest en hij legde hem op zijne manier uit.

Hem en Sarina, zoo redeneerde hij, zouden vele wederwaardigheden, zelfs

letter kon lezen, al was zij ook zoo groot als een schilderhuis, had onbeprekten eerbied voor een geschreven stuk.

Het doel van den tocht hield Achmad geheim, uit vrees dat hij anders mogelijk zou worden aangehouden; want de Javaan is bang voor eene perkara 3), als het Europeesch of Inlandsch bestuur er mee gemoeid is.

Achmad gaf voor naar eene naburige dessa op weg te zijn, om eene trouwplechtigheid bij te wonen. Zijne feestkleeding was vooruit gezonden.

Na de nieuwsgierigheid van den wachter bevredigd te hebben, legde hij zich op de baleh-baleh ter ruste, en sliep spoedig zoo gerust, alsof er niets gebeurd was. Wel werd hij in den droom door een tijger aangevallen en wonderbaarlijk door Sarina gered, doch hij werd niet wakker, vóór de gardoe hem bij het aanbreken van den dag wekte.

1) Wachthuisje.

2) Verbastering van «vriend».

3) Quaestie.